

handling vedtagne Lovforslag vil kunne bevirke, at Statsbanernes økonomiske Forhold blive bedre, end de selv med de lave Takster, vi nu have, hidtil have været, og jeg kan derfor hverken selv stemme for eller tilraade andre at stemme for, at dette Forslag ophøjes til Lov. Jeg skal derfor foreslaa ærede Medlemmer at undlade at stemme for Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Ministeren ad interim for offentlige Arbejder (Hage): Det ærede Medlem rettede den Opfordring til mig, at jeg skulde udtale, at den nuværende Fribefordring for Statsbanernes Personale vil blive bibeholdt i Fremtiden i samme Omfang som nu. Denne det ærede Medlems Opfordring er det mig selvsagt ganske umuligt at efterkomme. Man kan ikke vedtage at indsætte den Bestemmelse i Loven, at Retten til at fastsætte Omfanget af Fribefordring skal fratages Ministeren, og samtidig forlange, at han skal garantere, at der ingen Ændring vil ske deri. Det bliver fremtidig et Forhold, som Lovgivningsmagten træffer Bestemmelse om, og det ligger følgelig ikke i Ministerens Magt at tilsikre, at Fribefordring i det hidtidige Omfang vil blive opretholdt. Men jeg skal i øvrigt tilføje, at det heller ikke er min Mening, at Fribefordring i samme Omfang skal opretholdes. Det har i Kommissionen været den almindelige Mening, at Fribefordring ogsaa for Statsbanernes Personale har et alt for stort Omfang, og det er i Motiverne til Lovforslaget udtalt, at Administrationens Ønske ligeledes gaar i Retning af en Indskrænkning, stemmende med Tanken i Kommissionens Forslag.

Bluhme: Som Medforslagsstiller til det Ændringsforslag, der forelaa til 2den Behandling af denne Sag, og som gik i samme Retning som det her foreliggende Forslag, kan jeg kun være tilfreds med, at det, efter at vi paa Ordførerens Opfordring have taget det tilbage, nu fremkommer fra Udvalgets Side. I det væsentlige kan jeg slutte mig til Forslaget, saaledes som det nu foreligger fra Ordførerens Side, og ogsaa slutte mig til, at han efter Ministerens Udtalelse har taget de tre Punkter tilbage. Princippet i, hvad vi tilsigtede ved 2den Behandling, er bevaret i, hvad der bliver tilbage, og er i Overensstemmelse med, hvad der af hele Jernbanelkommissionen blev udtalt vedrørende dette Spørgsmaal. Det er jo ikke Meningen

med dette Forslag, at man alene vil komme Fribefordringen til Livs. Meningen er, at medens hidtil Bestemmelsen om Fribefordring her i Landet har været saa at sige overladt til en enkelt Mand, skal Spørgsmaalet derom nu underkastes en passende Drøftelse inden for Regeringens Kredse eller Administrationen og til Dels afgøres med Lovgivningsmagtens Samtykke. Der ligger ikke deri, at den Fribefordring, Banens Personale har haft, skal indskrænkes, men en anden Ting er, at det er naturligt, at naar Regeringen og Rigsdagen kommer til den Overbevisning, at man hidtil har været for flot med at give Fribefordring til Personalet og andre, at der saa finder en passende Begrænsning Sted.

Men selv om der ingen Begrænsning kommer — og det vil jeg navnlig fremhæve — nytter det ikke, at man Dag ud og Dag ind bebrejder Banerne, at de ikke betale sig, naar man paa den anden Side giver Fribefordring til alle dem, der skriger højest op om Banernes Mangel paa Evne til at bære sig, Frikort baade for de paagældende selv og for deres Kokkepiger og øvrige Familie. Det, hvorom det gælder, er, at Banerne faa Betaling for de Ydelser, de give Samfundet eller Institutioner. Staten vinder selvfølgelig ikke noget ved, at det bliver opført som Indtægt for Statsbanerne, og som Udgift for de respektive Ministerier, men vi faa Klarhed over, hvor meget Banerne i saa Henseende have ydet Samfundet eller Regeringsmagten eller de forskellige Institutioner, og det er aldeles nødvendigt lige over for Klagerne over Banernes Urentabilitet, at vi i Baneregnskabet faa opført, hvor meget de yde Samfundet gennem Fribefordring; først da kunne vi have Begreb om, hvor meget det betyder. Jeg har den Overbevisning, at naar man ser, hvad det koster Banerne, vil man begrænse sine Krav til Fribefordring og i hvert Fald komme til det Resultat, at Underskuddet er væsentlig mindre, end man har troet. Jeg tror, at man vil komme til et Beløb af henimod $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarligt i forøget Indtægt for Banerne, og jeg tillader mig derfor at støtte den ærede Ordførers Forslag.

Ordføreren (Philipsen): Over for det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Christian Rasmussen) vil jeg kun gøre den eneste Bemærkning, at en Indskrænkning i Fribefordringen for Statsbanernes Personale — og det samme gælder for andre Former af Fribefordring — ikke behøver at være en Indskrænkning